

ÁGH ISTVÁN

Költözők

*A nyár s az ősz közé szorult időben
lüktet füledt szívzaklató feszültség,
már nincs elég erő a kisüléshez,
hogy villámoktól hűljön a hevült ég,
türelmetlenség vár az alkalomra,
amíg az alma le nem hull a fáról,
a lombot borzadt izgalom kavarja,
az első sárga levél riasztása.*

*Jól ismerem az őszi virágnaptárt,
mintha tulipán nyílna őszi reggel,
sereg gyurgyalag lepte el a kertet,
s mikor ez a tarka karnevál elszállt,
megindult a madarak vonulása,
amit átéltem immár hetvenhétszer,
s elfog valami sejlő régi kényszer
visszamenni a nomádok korába.*

*Ellepték az iskolát a diákok,
a golyák meg eltűntek észrevétlen,
a fecske már a nyárból is hiányzott,
és nincs kottája a csivitelésnek,
talán máshol gyűlnek a villanydróton,
s mennek, mint minden szeptemberben vissza
láthatatlan, a légifolyosókon
a délre fordult csőr iránytűjével.*

*Csillagképekhez kötött utazásuk
pontos, bár most már felettébb veszélyes
átrepülni a lenti háborúkon,
báranyfelhőkből lélegezve mérget,
s mi vár a déli otthon légkörében?
mennek, ahogy időtlen idők óta,
csak most szembe a szaharai szélben
az északi tél felé vonulókkal.*

*Különleges jövevényekről hallok,
és látok is a televízióban,
az afrikai sivár tengerpartról
törékeny dereglyére zsúfolódnak,
mindig csak szembe jönnek, senkinek sem
látok szemébe, a szokatlan látványt
kikapcsolva is megállíthatatlan
nézhetem tovább a vasúti pályán.*

*Már itt is vannak, szándékunk ellenére
megszállnak, ránk való tekintet nélkül
rendelkeznek velünk, hogy ideérnek,
szolgálatkész vezekléssel segíünk,
élni akarnak csak, bár hódítanak
puszta kézzel, hadd gondolkozzunk róla:
hányszorosára duzzad a csapat,
mibe őszül bele Európa?*

Ma esti kérdés

*A madarak már rég elültek,
valami mégis előszökkent
a sötétből, s egyszerre itt száll,
a levegőből engem vizsgál,
csőre közben az ereszalja
darázsfejszkeket célozgatja,
mintha körülöttem keringne,
eltűnt, s visszajött harmadízben,
maga keltette szélviharban
verdeső szárnya láthatatlan,
azt hittem, csak kolibri képes
megtartani magát röptében,
szárnya felhajtóerején áll,
s a csöpp erőd, tüzelni kész rám,
ez is megeshet, mint akármí,
és sose fogom kitalálni,
a marék toll nem álcás gép-e,
a kozmosz képviselőjében?*